

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

29. Hoc fac, & viues.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

iustitia ex fide facit seruare legem Dei. *Qua ex fide est iustitia, sic dicit, id est, de iustitia ex fide sic Script. dicit: Ne dixeris in corde tuo, Quis ascendet in calum?* &c. id est, ne putes legem tibi credenti & conuerso ad Deum esse difficilem, aut vires tuas superantem. *Propè est verbum in ore tuo & in corde tuo, id est, res tota facilis est tibi iam conuerso & credenti, & diligenti Deum.* Moyses enim (à quo hæc verba Paulus desumpsit) quum primum dixisset, *Circumcidit Dominus Deus tuus cor tuum, ut diligas Dominum Deum tuum* (quod ad credentes & conuersos loquitur) paulò post subiungit: *Mādatum hoc quod ego precipio tibi hodie, non est supra te, neque procul posuim, neque in calo situm, &c. sed iuxta te est valde sermo in ore tuo & in corde tuo, ut facias illud.* Hæc ibi. Quare illa verba tractans Aug. ait. *Conuersus quisque sicut ibi precipit, ad Dominū Deum suum, ex toto corde suo, mandatum Dei non habebit graue.* Sic ipse locus à Caluino notatus luculenter probat quod Caluinus negat, nempe legem Dei non esse impossibilem: videlicet credenti & cōuerso. Mauet ergo absurditas illa maxima iuxta doctrinam Caluini, *Deum operum iustitiam primò quarere, & postea gratuitam offerre sine operibus.*

Sed tora Caluini & aliorum hereticorum contra tam apertam veritatem lucta est huius præcepti legalis praua intelligentia. Diligere enim Deum perpetuò actualiter, & sic ex toto corde vt nihil præter Deum diligatur, & ille tantum diligatur quantum diligibilis est, nemo in hac vita potest, & hoc sensu August. in lib. de perfect. iustitia, & post eum Bernard. serm. 50. in Cant. docent hoc præceptum in hac vita non impleri, nec sub præuaricationis pœna obligare, sed per modum doctrinæ, quò contendere debeamus, ordinare. Verum diligere Deum habitualiter, & per opera dilectionis externa, in omni sua operatione retinendo habitualement Dei dilectionem, & sic toto corde, vt præcipuè Deus diligatur, homo in hac vita potest & debet. Et sic intelligendum esse hoc præceptum, illa alia Scripturæ verba manifestissimè docent: *Onus meum leue est, Mandata eius graua non sunt, & alia huiusmodi.*

29. Hoc fac, & viues.

Quum horum verborum manifestus & perspicuus hic sensus sit, Hæc dilectio Dei & proximi illa opera sunt quæ facere debes vt vita æterna viuas, vt sic quæstioni legisperiti satisfacere Christus, qua quærebat etsi animo tētandi,

quid faciendo, id est, per quæ tandem opera, vitam eternam possideret; totum hunc sensum prorsus inuertit Calvinus, & vult consilium Christi fuisse calumniam diluere qua sciebat apud rudes & indoctos se grauari, quasi legem, quatenus perpetua est iustitiæ regula, euerteret. Sed totum hoc merum figmentum est. Consilium Christi fuit, non rudium & indoctorum caluniam diluere, de qua nihil in textu apparet, & à Caluino fingitur vt aliò lectoris animu auertat; sed istius legisperiti questionem satisfacere qua tentare & experiri volebat, an legis Mosaiçæ mandata Christus approbaret, de quo apud ipsos Scribas & doctos Iudæos sciebat se in suspicionem & calumniã trahi. Hoc falso posito fundamēto, ait hoc loco Calvinus: *Non ideo nos gratis iustificat Deus, quia lex non ostendit perfectam iustitiam, sed quia in eius obseruatione deficiamus omnes: ideoque non ab ea vitam consequi negat Christus, quia infirma est in carne nostra.* Hæc ille. Non solum fabulam narrat à contextu Evangelico alienissimam, sed etiam, si rectè attendatur, Christi verbis manifestè contradicit. Fabula est, & à contextu præsentis alienissima, cuius nec minimum in textu apparet velligium, nos gratis iustificari à Deo, quia in lege deficiamus omnes, & non quia lex non ostendit perfectam iustitiam: Nos autem à lege, id est, à legis obseruatione vitam non consequi, aut Christum hoc negare, disertissimis Christi verbis ex diametro contrarium est. Dicit enim Christus: *Hoc fac, & viues*: id est, faciendo mandata legis viues. Ait Calvinus Christum dicere: *Faciendo legem non viues.* Sic eius interpretatio textum destruit, & Christi verba penitus inuertit.

Iam verò si hæc verba, *Hoc fac, & viues*, non continent expressum Christi mandatum de faciendo quod lex iubet & obfertam affirmationem quòd eam faciendo vitam consequemur, tunc etiam illa alia Christi verba ad eundem legisperitum, *Vade, & fac tu similiter*, non erit aliquod Christi mandatum de faciendo quod fecit ille Samaritanus, sed erit tantum regula iustitiæ ad imitandum quod nemo imitari potest. Vnde sequetur non nisi fabulam à Christo recitatam fuisse, & non solum talem aliquem Samaritanum non fuisse, sed nec esse potuisse, Nam si vnus Samaritanus sic facere potuit, cur non & alius quilibet idem possit facere? Ergo si, *Vade, & fac tu similiter*, præceptum est eius quod fieri potest ac debet, illa quoque verba, *Hoc fac, & viues*, præceptum similiter continebant eius quod fieri potest ac debet, cum adiuncta promissione vitæ eternæ.

Mendacium, & aperta verborum Christi contradictio.

Taxat postea Calvinus, sub nomine defensorum liberar-
bitrij, doctiss. Patres Augustinum, Ambrosium, & alios, qui
affirman sub typó huius vulnerati Samaritani curantis eum,
describi statum hominis post lapsam, & restaurationem per
Christum. Nec vllam causam reprehensionis adferre, nisi quod
dicat *maio rem Scriptura habendam reuerentiam quam ut ger-
manus eius sensus hac licentia transfiguretur.* Sed habetur à
Patribus maxima Scripturae reuerentia; quia & germanus ac
literalis sensus de habendo pro proximo qui nostra ope in-
diger, còque opere diligendo, diligentissime retinetur, & my-
sticus quoque sensus in eo latens enucleatur. Sed vnus Cal-
uinus licentia hæretica ipsam diuinæ Scripturae literam tum
aliis innumeris in locis, tum hîc maximè penitus transfigu-
rauit, corruptit, inuertit, Christi que verbis disertissimis clara
& impudenti voce contradixit, vt iam ostensum est.

Patres à
Caluino
sine causa
data accu-
sati.

IN LVCAE CAP. XI.

41. *Quod superest, date eleemosynam, & ecce omnia
munda sunt vobis.*

CH R I S T V S in his verbis, nec ironice loquitur, vt
quidam putant quasi opinionem Pharisaorum ir-
ridens, quæ duntur existimasse per solas eleemo-
synas omnia peccata purgari, vel saltem rapinas
condonari quando ex illis eleemosynæ fiunt (neque enim vel
tanti eleemosynarij isti Pharisei erant, vel tam stulta eorum
sententia vsquam legitur) nec solet Christus ironice docere,
maximè quum dicit, *Et ecce*; nec etiam docet per solas ele-
emosynas (vel cetera pietatis opera negligendo, vel in pecca-
tis perseverando) omnia peccatoribus condonari, quæ quorũ-
dam suo tempore opinionem refutat sæpe August. in lib. de fi-
de & operibus per totum, in Enchir. ca. 75. & de ciuit. Dei lib.
11. cap. nec denique (vt Calvinus hîc somniat) *eos rite ac legi-
time vesci pane suo qui eleemosynas erogant, qui que ex sua abũ-
dantia pauperum inopia subueniunt* (hec enim expositio eorũ
verborum, *Ecce omnia munda sunt vobis*, nullũ sensum adfert,
nec causam aliquam reddit, quod tamẽ imprimis expẽdendũ
erat, quũ Christus non simpliciter eleemosynas erogare iu-
beat, sed hanc etiam promissionem subnectat, *Ecce omnia
munda sunt vobis*, nõ panis tantũ ait aut cibi vsus;) sed docet
eleemosynam esse proprium remedium cõtra morbos Pha-
risæorum, rapinam & iniquitatẽ, quos hîc nominatim taxat.

1.

2.

3.

4.

Eleemo-
sina quo-
modo in
Phariseis
munda sunt
omnia.